

Reč života - Decembar

„I blago onoj koja verova, jer će se izvršiti šta joj kaza Gospod.“ (Lk 1, 45)

I ovog meseca Reč života nam nudi jedno blaženstvo. To je radosni i nadahnuti pozdrav jedne žene, Jelisavete, drugoj ženi, Mariji, koja je otišla kod nje da joj pomogne. Da, jer obe čekaju dete, i obe prave vernice, prihvatile su Reč Božiju i iskusile njenu stvaralačku moć u njihovoj sopstvenoj malenosti.

Marija je prva blažena u Jevanđelju po Luki, ona koja doživljava radost bliskosti sa Bogom. Ovim blaženstvom jevanđelista navodi na razmišljanje o odnosu između naveštene Reči Božije i prihvatajuće vere, između Božije inicijative i pristanka osobe u svoj njenoj slobodi.

„I blago onoj koja verova, jer će se izvršiti šta joj kaza Gospod.“

Marija je istinski vernik u „obećanju datom Avramu i njegovom potomstvu zauvek“^[1]. Ona se do te mere pročistila od sebe same, ponizna i otvorena za slušanje Reči, da sama Reč Božija može postati telo u njenoj utrobi i ući u istoriju čovečanstva.

Niko neće moći da doživi Marijino devičansko majčinstvo, ali svi možemo da se ugledamo na njeno poverenje u Božju ljubav. Ako se ona prihvati otvorena srca, Reč se sa svojim obećanjima može ovaplotiti i u nama i učiniti plodnim naš život građana, očeva i majki, studenata, radnika i političara, mladih i starih, zdravih i bolesnih.

Pa šta ako je naša vera nesigurna, kao što je bila i Zaharijina?^[2] Nastavićemo da se poveravamo Božijoj milosti. On neće prestati da nas traži sve dok i mi ne otkrijemo njegovu vernost i blagoslovimo ga.

„I blago onoj koja verova, jer će se izvršiti šta joj kaza Gospod.“

Na istim brdima Svete zemlje, u vremenima mnogo bližim nama, još jedna majka duboke vere učila je svoju decu veštini praštanja i dijaloga naučenom u školi jevanđelja. Mali znak, u ovoj zemlji, kolevci civilizacije koja je uvek bila u potrazi za mirom i stabilnošću, pa i među vernicima različitih vera. Margaret priča o tome: „Nama deci, povređenoj odbijanjem od strane druge dece iz komšiluka, majka je rekla: ‘Pozovite ovu decu u našu kuću’; ona sama im je dala sveže pečeni hleb da ih ponesu svojim porodicama. Od tada su se gradili prijateljski odnosi sa tim ljudima”^[3].

I Kjara Lubik nas podržava u ovoj hrabroj veri: „Marija je, posle Isusa, ona koja je najbolje i najsavršenije umela da kaže „da“ Bogu. Iznad svega, tu se nalazi njena svetost i njena veličina. I ako je Isus Reč, ovaploćena Reč, Marija je po svojoj veri u Reč, življena Reč, a opet, stvorenje poput nas, jednaka nama. [...] Verovati dakle sa Marijom, da će sva obećanja sadržana u Isusovoj Reči biti

ispunjena i suočiti se, poput Marije ako je potrebno, sa rizikom apsurdna koji njegova Reč ponekad nosi. Velike i male stvari, ali uvek divne, dešavaju se onima koji veruju u Reč. Knjige bi mogle biti ispunjene činjenicama koje to dokazuju. [...] Kada se u svakodnevnom životu, čitajući Sveto pismo, susrećemo sa Rečju Božijom, otvorimo svoja srca ka slušanju, sa verom da će se ono što Isus potražuje i obećava, ostvariti. Nećemo dugo čekati da otkrijemo [...] da se On drži svojih obećanja».^[4]

„I blago onoj koja verova, jer će se izvršiti šta joj kaza Gospod.

U ovo vreme pripreme za Božić, prisetimo se Isusovog iznenađujućeg obećanja da će biti prisutan među onima koji prihvataju i žive zapovest međusobne ljubavi: „Gde su dvoje ili troje ujedinjeni u moje ime – a to znači u evanđelskoj ljubavi – ja sam među njima“^[5].

Uvereni u ovo obećanje, dozvolimo da se Isus rodi ponovo i danas, u našim domovima i na našim ulicama, kroz uzajamno prihvatanje, kroz duboko slušanje onog drugog, u bratskom zagrljaju, poput onog između Marije i Jelisavete.

Leticija Magri

^[1] Up. Lk 1, 55

^[2] Up. Lk 1, 5-25; 67-79

^[3] Up. cittanuovatv – Intervju sa Margaret Karam

^[4] Kjara Lubik, Reč života, avgust 1999.

^[5] Up. Mt 18,20